

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Grøn ungdom og grå sjæle

Citation: Hjortø, Knud: "Grøn ungdom og grå sjæle", i Hjortø, Knud: *Grøn ungdom og grå sjæle*, 1911, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_07-shoot-idm139873482417552/facsimile.pdf (tilgået 08. december 2021)

Anvendt udgave: Grøn ungdom og grå sjæle

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Det var Torsild, der opdagede Henrik Skage. Han mødte med ham i klubben, bestilte en omgang og meddelte, at hr. Skage vilde læse noget op.

Vi andre så nysgærrigt på den ny mand. Han var lang og hul, havde en gullig, usund kulør og en højst original næse. På midten var den bred og flad som et gærde, hvor folk i umindelige tider har gået over, til gærdet næsten er jævnet ud, men næsetippen var til gengæld vippet til værs og gav indblik i to vidtåbne næsebor. Han var meget høj, men det bødede han på ved straks at sætte sig på en stol nærmest døren. Da han senere blev inviteret hen til et midterbord, gjorde han sig ikke den ulejlighed at rette sig helt ud undervejs.

Henrik Skage var ikke køn; det var straks en anbefaling. Han var mærket af sin tid, som det hørte sig til. Det så også ud til, at han havde lidt nød; han var kendelig underernæret; også det gav ham lige fra først af en særstilling imellem os, for så galt stod det dog ellers ikke til med de unge talenter, at de ligefrem sultede, hvorvel det var det fineste.

Skage læste sine gode vers dårligt op, og hans talent blev enstemmigt fastslået. En rejste sig og holdt en lille tale, hvori Skage blev budt velkommen og erklæret for at være en af vore. Skage